

Nøkur orð til „Norðlýsið“

Viðmerking til greinina, sum stóð í »Norðlýsinum« aftan á Norðoyastevnu, undirritað »Vikarona (??)«, eins og ein sannlýsing av rongu frásøgnum blaðsins.

VIT, ið stjørna og útgeva Norðoyastevnutíðindi »RUKKULAKKANAN«, hava aldri hugsað okkum annað, enn at ein og annar fór at gera vart við seg, kendi seg kanska heldur meint raktan ella illa viðfarnan; men sum eg segði í samrøðu við blaðstjóran av »Norðlýsinum«, so er hetta ógjørt hent, sum eg veit um.

Hetta er skemtiblað; men sjálvandi kann viðhvørt vera so mikið av broddi í at ein og annar tekur inn at sær. Evnið ella tilfarið kann lættliga vera ov illa handfarið, sumt gjørt ov lítið stuttleikasamt og annað ov mikið merkt av tveitil o. s. fr.

Manningin, ið hevur tikið sær av teitinum, hevur verið ógvuliga fáment, og stundirnar at gjørt burður úr teimum hendingum, ið bera skulu blaðið, hava ikki altíð verið tær bestu.

Vit ásanna til fulnar, at tað á hvørjum ári hava verið brek og lýtir, og vit hava altíð verið greiddir yvir, at mangar atfinningar kundu verið gjørdar, ikki bara millum manna, men eisini í blaðunum.

Blaðini hava vanliga tikið val ímóti »RUKKULAKKANUM« og gjørt sínar viðmerkingar, sum alóftast hava verið útgevarum til rættleiðingar og lærdóms.

EITT undantak var nevnda grein í »Norðlýsið« nú aftan á Norðoyastevnunum.

Ikki so at skilja, at undirritaði og Poul N. Kjølbø kenna okkum firtnar av tí, ið sagt verður um okkum. Vit eru ábyrgdarmennir av »RUKKULAKKANUM« — eisini av tí rimuni, sum »Vikar-

konan (??) sipar til í grein síni í »Norðlýsinum«.

Tað, ið sagt verður um okkum, lata vit fara; tí eins væl og vit settu okkum fyrri at skriva til tey mongu, ið fullvæl skilja skemt, so vistu vit eisini, at blaðið fór at verða lisið av teimum, ið ikki eiga hesar gávur.

TAÐ, sum særstakliga harnar okk um, ið hava útgávuna av teitinum í hendi, er, at ein fullkomuliga uttanvaltaður maður fær skortfleingjuna og verður skuldsættur fyrri at misbrúka síni almennu álitisstørv.

Hesin maður er John Reid Bjartalíð, ikki bara væl kendur sum undangongumaður í Klakksvík, men kendur um allar Føroyar sum ein av grundstólunum undir føroyskum ítróttalivi.

I nevndu grein verður sagt, at John Reid hevur latið bókasavníð, har hann er bókavörður, til at gera »RUKKULAKKANAN« á ja, gjørt bókasavníð til eina Rukkulakkaprentsmjóju.

(Tær persónligu skuldsættingarnar móti John Reid, sum annars koma fram í nevnda greinastubba, skal eg lata fara; eg kenni tær ikki).

Tó haldi eg, at blaðstjórin á »Norðlýsinum« kundi spurt seg fyrri hjá undirritaða ella eisini hjá John Reid, áðrenn hann hysti til líkum íllsinnis brisli í blaði sínum.

Norðoyastevnutíðindi hevur ógjørt verið gjørt á Klakksvíkar bókasavní; hvørki í ár ella árið framanundan.

Hetta eru beinleiðis ósannar skuldsættingar, ið eg harðliga vil mótsetja, tá vit ikki tígandi vilja lata tað um okkum fara, at dæm skulu nýta hetta til ták til óvund móti einum so frægum manni sum John R. Bjartalíð.

John Reid hevur einki við »Rukkulakkann« at gera. Vist var hann einaferð í blaðstjórnini; men tað eru ár farin síðan tá.

Tað, sum harnar ein mest, er, at júst hesin maður, ið beinleiðis er høvuðsfyriskiparin av Norðoyastevnunum, beinvegin, stevnan er av, verður illa og óhovskliga viðfarn, ið at hvørt skilafólk veit, at undir hansara leiðslu kunnu Klakksvíkingar og gestir teirra hittast til gaman og álvara, knýta vinabond og í vinskapi og vertskapi leita saman til sýningar og kappingar, ið fróa tann einstaka og fjóðina.

Tey menniskjaliga evni eru ógvuliga ymisk; men øll, ið kenna John Reid hava ásaðnað og eru fullvis í, at júst hansara hegn og hansara kunneiki til ítrótt og felagsliv, er ein hin berandi kraftin, tá raður um ítrótt, samkomur og annan bygdaframa.

Eftir besta forimuni hevur hann roynt seg, sjálvt um hann als ikki hevur spunnid gull av tí arbeiði, hann hevur avrikað.

Bókasavníð er John Reids Bjartalíðar verk. Tað harnar tí okkum almikið, at hetta hansara verk skal vera drigið upp í atfinningar móti Rukkulakkannum.

Nei, atfinningarnar móti Rukkulakkannu skulu og eiga at verða adresseraðar til røttu viðkomandi

og ikki vendar móti øðrum ein teimum, ið har hava ábyrgdina.

Tað skal tí verða harðliga mót-mælt, at atfinningar móti Rukkulakkannum verða vendar móti monn um, ið heithjartaðir og av fullum huga hava fjálgað og vernda um heimbygd sína, hava lagt rygg til tey tiltøk og tær stevnur, ið vísa skulu, at her millum fjalla býr eitt háborið fólk, sum í sínum dagliga yrki, sum í listum og leikum kunnu teljast millum teir frægu.

John Reid Bjartalíð, sum í dag er bókavörður og sóknarstýrislimur, hevur hvorki verið meðarbeiðari við ella hevur í starvi sínum latið holi — bókasavní — til arbeiðið av »Rukkulakkannum«.

VILLI SØRENSEN

Teir »penu« menninir á tingi

Eg havi tær ferðir skrivað um, hvussu tígandi og »penir« sambandsmenninir søtu á tingi, meðan málið um hækkan av lønum landsstýrismanna og tingmanna vóru til viðgerðar. Men aftaná reistust teir sum mótmælismenn.

Nú sigur ein »løgtingsmaður« í »Dimmalætting« hesi orð: »Áðrenn málið kom til viðgerðar, gjørdi vit sambandsmenn vart við, at vit fóru at verða ímóti, og tí var ikki neyðugt at halda langar røður á tingi um hetta.«

At gera vart við eitt mál, áðrenn tað kemur til viðgerðar á tingi, er als ikki til. Tá ið menn vilja fara vart við, um teir vilja styðja eitt mál ella vera ímóti tí, so biðja teir um orðið og siga sína stóðu á tigg síns røðarapalli. Men sambandsmenn bóðu ikki um orðið og segda onki, meðan málið var til viðgerðar á tingi.

Nú siga teir, at tað ikki var neyðugt at siga nakað á tingi.

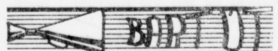
So er ikki vert at skriva meira um hetta. Vit koma so til benzin-tollin.

Javnaðarmenn høvdu uppskot um at hjálpa skipafloitanum frá undirskoti. Tá ið hetta uppskot fall, fór eg út úr tingsalinum; tí eg vildi ikki verða inni, meðan samváttskuleysir menntaáttu at dýkja fólk undir í tolli og skatti.

Tá ið eg frætti, at tollur og skattur var viðtikið, gekk eg út frá, at sambandsmenn høvdu styðjað Hákon lögmann og hjálpt honum at fáa viðtikið okurtollin og skattin. At eg trúði hetta, kom av tí, at »14. Septembere« hevði sagt, at eingin tjóðveldismaður vildi hjálpa Hákon lögmanni at áleggja tollin. Seinri havi eg frætt, at allir tjóðveldismenn krupu til krossin og greiddu atkvøðu saman við Hákon lögmanni.

Soleiðis sluppu sambandsmenninir frá at greiða atkvøðu og kunnu framvegis spæla teir fíru og »penu« menninir á tingi.

J. H. Danbjørg.

+ er tað fullkomuliga rætt, sum
+ »Dimmalætting« sigur, at
+ ógjørt hevur lögtingið efrir
+ so stuttari tíð veitt fólk
+ inum — frásæð lögtingsmonnum
+ um og landstýrismonnum —
+ so tungar byrðir.«

Hús til sølu

Nærri við at venda sær til
Magnus Tórshaim,
tlf. 1974.

Eg nýti einans
Marga
at baka við
steikja við
og til alla matgerð

MARGARIN PALMIN
Margarinvirkið „Marga“
TÓRSHAVN

Tlf. 2577

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Krigsstrygging tlf. 1090 Føroya Sjóvátrygging tlf. 1090
Føroya Brunatrygging tlf. 1098 Fø. Vanlukkatrygging tlf. 1721

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv -
ferðagóðs - bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egna trygging

Lýsið í SOSIALINUM

PARTAFELAGIÐ

SJÓVINNUBANKIN

HØVUÐSSKRIVSTOVA — TÓRSHAVN

Telefon 1150 — Telex 29

TELEKSAMBAND VIÐ ALLAN HEIMIN

Setið peningin inn, so verður hann
í landinum og egna vinnulívi okkara
á sjógvum sum á landi at gagni.

Innlánsrentan er:

Við 3 mánaða uppsøgn 4 % p. a.
Á vanligari bankabók 3 1/2 % p. a.
Á tjekk-konto 2 % p. a.

Tosið við okkum, tá tygum hava figgjarspurningar
at greiða, eitt nú viðvíkjandi skipa- ella húsabygging.

Deildir:

Norðreyar: Norðoya Banki Klakksvík tlf. 5296
Eysturoy: Runavíkar avgreiðsla tlf. 7017
Vágar: Sjóvinnubankin, Sørvági tlf. 19
— Sandavági tlf. 101
— Miðvági tlf. 30
Sandoy: — Sandi tlf. 42
Suðuroy: — Hvalba tlf. 48

Alt bankayrki her á landi og við útheimin verður úttent

Bankin er opin hvønn gerandisdag kl. 10—12 og 14—16
Leygardag kl. 9.30—12.30

Hin føroyski bankin

Hvør hevur sína framtíð

at gleða seg til -
at stúra fyrri -
at tryggja -

Snúgvíð tygum til ein HAFNIAMANN

Tryggingarsambandið
FØROYAR
Tórshavn, Tlf. 1090.

Límsjónarmaður:
JOHN SIVERTSEN
í Kristnastovu, Tlf. 1721

